

Av **Becky Craven**
Annenrådgiver
i Unge kvinners
generalpresidentskap

Jeg etterlevde normene mine

“Stå som Guds vitner til alle tider” (Mosiah 18:9).

Min far var i Hæren, så vi flyttet mye da jeg var ung. Noe av det vanskeligste ved å flytte var å dra fra vennene mine. Jeg hadde vanskelig for å få nye venner fordi jeg var sjenert. Heldigvis var folk alltid vennlige på skolen og i Primær. I kirken spilte det ingen rolle hvordan vi var forskjellige. Alle sammen bare var venner.

En ting som hjalp meg å overvinne min sjenertet var å hjelpe til i kirken. Det begynte med Primær. Jeg delte et skriftsted i samlingsstunden. Jeg leste høyt i klassen. Litt etter litt følte jeg meg mer selvsikker. Dette hjalp meg å stå frem for min tro.

Da jeg gikk i fjerde eller femte klasse, bodde familien i Maryland i USA. Det var ikke mange medlemmer av Kirken på skolen. Jeg hadde venner som var medlem av Kirken, og venner som ikke var det.

Da jeg var tenåring, gjorde noen av vennene mine ting som var i strid med normene mine. Men de forsøkte ikke å få meg til å gjøre dem. Jeg er takknemlig for at vennene mine respekterte min tro. Noen ganger følte jeg meg utenfor fordi jeg ikke kunne gjøre alt mine venner på skolen gjorde. Men det følte alltid godt å følge normene mine. Jeg bestemte meg for at jeg ville etterleve evangeliet, uansett hva som skjedde.

Mitt vitnesbyrd hadde blitt sterkere i Primær og på familiens hjemmeaften. Jeg fikk en visshet om at jeg er et Guds barn.

Mange år senere fant jeg ut at to av mine venner fra skolen hadde blitt medlem av Kirken. Jeg ble så glad! De fortalte meg at det å se meg etterleve evangeliet da vi var unge, hjalp dem å bestemme seg for å lytte til misjonærene.

Mine kjære unge venner, dere er barn av vår himmelske Fader. Når dere husker denne viktige sannheten *hver dag*, vil det være lettere å etterleve evangeliet. ●

